

นิยาม
I อดทน
G ฝึกฝน 黑天
H ฝึกฝน
T ฝึกฝน
S ฝึกฝน

VOL
3

everyY

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

บุษกร (木苏里) เขียน
Luna แปล kanapy ภา

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

บทที่ 26

ไล่ล่านักโทษ

ในช่วงเวลาที่ศูนย์บัญชาการขาดการติดต่อกับเช่าเฮ้ง หยาง เซ่าเหิง ก็ได้รับข่าวคราวจากทีมตรวจสอบฐานข้อมูลของยานหมาป่าขาว...

"หมายความว่าอะไร ยืนยันว่าเรือนจำอวกาศสูญหายไปแล้ว?"

จูซือหันไปมอง ถ้าไม่ใช่ว่าทีมตรวจสอบฐานข้อมูลรายงานเข้ามา กะทันหัน เขาก็เกือบลืมเรื่องของเรือนจำอวกาศไปแล้ว เมื่อแรกสุดที่ขึ้นยานหมาป่าขาว เซ่าเหิงก็บอกแล้วว่าเกิดปัญหาเกี่ยวกับการติดต่อเรือนจำอวกาศ ติดต่อยังไงก็ติดต่อไม่ได้ ฉะนั้นฐานข้อมูลจึงมีส่วนเสียหายระดับหนึ่ง หลังจากนั้นเซ่าเหิงก็ให้ทางนั้นลองกู้ฐานข้อมูลและลิงก์เชื่อมต่ออยู่ตลอด คิดไม่ถึงว่าจู่ๆ เวลานี้จะได้ผลสรุปเช่นนี้

เนื่องจากคฤหาสน์รวมถึงผู้บังคับบัญชากลุ่มหนึ่งยังอยู่ในเรือนจำอวกาศ จูซือก็ยังหวังว่าจะสามารถติดต่อกันได้ ยิ่งเร็วยิ่งดี จะได้รับให้ชัดเจนด้วยว่า ในเรือนจำอวกาศมีคนที่เกี่ยวข้องกับการทดลองเรื่องเวลาด้วยหรือไม่...

แต่ความจริงแล้วไม่ต้องสืบด้วยซ้ำ คนกลุ่มนี้ย่อมมีอยู่แน่นอน เพียงแต่ 'เป็นใคร มีจำนวนเท่าไร' ยังต้องสืบให้รู้แน่ชัด ไม่อย่างนั้นจะเป็นภัยเงียบได้

เนื่องจากเป็นเรื่องของนายแพทย์อาวุโสเซ่า สถานะของเซ่าเหิงในเวลานี้ จึงค่อนข้างพิเศษ เมื่อได้รับรายงานทางข้อความเสี่ยงจึงต้องเปิดสาธารณะทันที ทางทีมตรวจสอบฐานข้อมูลตอบมาว่า

"ใช่ครับ ความเป็นไปได้เก้าสิบแปดเปอร์เซ็นต์ มั่นใจได้แล้วว่าสูญหาย

ไม่ใช่แค่เฉพาะการติดต่อที่มีปัญหา แต่การค้นหาเรือนจำอวกาศก็ไม่สามารถค้นหาพบด้วยซ้ำ ความเป็นไปได้ทั้งสองเปอร์เซ็นต์ที่เหลือ...บางทีพวกหัวหน้าอาจจะลองใช้ระบบฟักดของก่าไลแบล็กโกลด์ในการค้นหาตำแหน่งของพวกนักโทษดูได้"

"ค้นหาเรือนจำอวกาศไม่เจอนั้นหรอ" เช้าเหิงขมวดคิ้ว ก่อนหันไปมองดูชือ

อาจเพราะหวาดระแวงจากเรื่องการทดลองเรื่องเวลา คนในที่ประชุมได้ยินผลสรุปไปแล้ว ปฏิกริยาแรกก็เป็นผลพวงอันเกิดจากการทดลองเรื่องเวลา... นั่นคือบางทีในขณะที่พวกเขายังไม่ทันรู้ตัว กาลอวกาศ ณ ที่แห่งหนึ่งอาจเริ่มเกิดความวุ่นวายครั้งใหญ่มาแล้วก็ได้

"หัวหน้า ต่อให้เป็นสองเปอร์เซ็นต์ก็ต้องลองดู เราลองตามกันใหม่" พวกซิลด์ เฟิงที่เป็นรองผู้บัญชาการสามคนถามดูชือ

ดูชือพยักหน้า "อืม"

อำนาจของรองผู้บัญชาการทั้งสามคนรวมกันแล้วมีทั้งหมดสามสิบเปอร์เซ็นต์ซึ่งมากพอสำหรับเปิดการทำงานระบบฟักดอัตโนมัติและการติดตามทั่วเอกภพ เมื่อพวกซิลด์ เฟิงได้รับคำตอบจากดูชือแล้วจึงตะหนัาจอเพื่อสั่งการทันที

วินาทีที่ส่งคำสั่งออกไปบนหน้าจอใหญ่ของศูนย์บัญชาการในส่วนที่เป็นหน้าจอพารามิเตอร์ของซ่าเอ้อ หยางก็กลับมาติดต่อได้ในที่สุด

วินาทีที่ใบหน้าซึ่งผ่านการปลอมแปลงมาแล้วของซ่าเอ้อ หยางปรากฏบนจอ ดูชือก็เหมือนนึกอะไรขึ้นได้ จึงหันไปพูดกับรองผู้บัญชาการทั้งสาม

"รอเดี๋ยว..."

รองผู้บัญชาการทั้งสามมองเขาด้วยสีหน้ามึนงง "มีอะไรหรือครับหัวหน้า มีปัญหาอะไรหรอ"

ดูชือ "... ปัญหาไหนหรอ ปัญหาใหญ่เลยละ"

เช้าเหิงมองซ่าเอ้อ หยางแล้วก็รู้ตัวทันที พลันเบิกตากว้างมองดูชือสลับกับมองพวกซิลด์ เฟิง ทำท่าเหมือนเห็นผีกลางวันแรกๆ

"ส่งคำสั่งติดตามออกไปแล้วหรือ"

พวกซิลด์ เฝ็งไม่เข้าใจ "ใช่"

เซ่าเหิงยกมือลูบหน้าเสียบๆ

ดูชื่อขบคิดครู่หนึ่ง ก่อนบั่นหน้าสุขุมแล้วเสนอขึ้น "ผมแนะนำให้พวกคุณ
กินยารักษาโรคหัวใจสงบสติอารมณ์ก่อน"

บนหน้าจอซ่าเอื้อ หยางพลาดคำพูดส่วนที่สำคัญที่สุดไปหลายประโยค
เขาเอียงหน้าซ้ายตามองอีกฝ่ายแวบหนึ่งก่อนกล่าว

"วาร์ปเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขายังไม่พบว่ามีคนแฝงตัวเข้ามา หรืออีกนัยหนึ่ง
คือยังไม่ทันสังเกตเห็น น่าจะกำลังเข้าใจจุดหมายแล้ว ฉันขอเดาหน่อยละกันว่า
ตอนนี้อยู่ในเขตดาวไหน...พวกนายทำหน้าที่อะไรกันนะ นี่จัดพิธีไว้คล้ายให้ใคร
หรือหัวหน้า"

ขณะกล่าวประโยคสุดท้ายเขายังขำออกมาด้วยเสียงหนึ่ง รวากับสีหน้า
ท่าทางของอีกฝ่ายช่างน่าสนใจ

ทว่าวินาทีต่อมาซ่าเอื้อก็นิ่งอึ้ง เพราะจู่ๆ กำไลแบล็กโกลด์บนต้นแขน
ของเขาก็มีแสงสีฟ้าปรากฏขึ้นมาพร้อมส่งเสียงว๊ิง ต่อให้สวมเสื้อคลุมก็ปิด
แสงสีสดใสบวกความเคลื่อนไหวนั้นไว้ไม่ได้

ซ่าเอื้อ "..."

จากนั้นรองผู้บัญชาการทั้งสามในห้องประชุมก็ได้รับผลจากการระบุ
พิกัดพร้อมกัน...

ด้านหลังรายชื่อนักโทษอย่างพวกอีกาทองล้วนปรากฏผล 'ระบุพิกัด
ล้มเหลว' มีเพียงชื่อที่อยู่ด้านบนสุดซึ่งมีเครื่องหมายอัศเจรีย์สีเขียวยาว
กะพริบอยู่หลังชื่อและระบุว่า 'ยืนยันพิกัด'

ลำพังแค่เห็นชื่อนั้นรองผู้บัญชาการทั้งสามก็รู้สึกเหมือนว่าตาจะบอด
หัวจะปวด

ซิลด์ เฝ็งเอื้อมมือไปแตะที่คำว่า 'ยืนยันพิกัด' บนหน้าจอใหญ่ มี
เสียงสัญญาณเตือนที่พวกเขาแสนคุ้นหูดังขึ้นในห้องนักบินของคุณหยาง
ซึ่งการระบุพิกัดก็สะท้อนกลับมาบนแผนที่ดาวของศูนย์บัญชาการ จุดสีแดง

ของกำไลแบล็กโกลด์ที่เป็นสัญลักษณ์ของนักโทษกับข้อมูลพิสดารที่คุณหยาง
เฟิงส่งมาทับซ้อนกันพอดี ไม่คลาดเคลื่อนแม้แต่มิลลิเมตรเดียว

เซาเหิง "... แม่โวย ข้างเป็นภาพที่ระทึกอะไรขนาดนี้

ดูชื่อกระแอมเสียงหนึ่ง ก่อนเอามือเท่ากับโต๊ะแล้วหลุบตาลง...เข้าใจ
เลือกเวลาให้เรื่องแดงได้ดีซะม๊าด

เสียงดังเคร้ง...

ซิลด์ เฟิงในวัยใกล้ชราด้วยความตระหนกตกใจไม่ไหว เครื่องสื่อสารหลุดมือ
ร่วงกระแทกกับโต๊ะประชุม เป็นเรื่องที่คาดไม่ถึงแต่ก็อยู่ในความคาดหมาย
แต่เพราะเสียงดังเกินไปจึงทำให้เซาเหิงกับจูชือต่างหลับตาลง

ส่วนรองผู้บัญชาการสองคนนั้นมองจูชือด้วยสีหน้าฉงนงงวย สีหน้า
ท่าทางนั้นทำให้คนทำใจมองรอบที่สองไม่ได้

ส่วนโรเจอร์...เขาอ้าปากกว้างพลางจ้องซ่าเอ้อ หยางที่อยู่บนจออยู่
นานสองนาน ค้างอยู่แบบนั้นจนค้างแทบหลุด แล้วจึงทิ้งผมตัวเองพร้อม
เค้นเสียงออกมาคำหนึ่ง

"เซี่ย..."

หลังจากนั้นก็เป็น 'เซี่ยๆๆๆ!'

แต่ละคำล้วนเสียงดังฟังชัด รู้สึกได้ว่าเขาใกล้จะทิ้งผมตัวเองจนลอยขึ้น
จากพื้นแล้ว

"คุณหยาง??? ซ่าเอ้อ หยาง????!!!" โรเจอร์ชี้ไปที่หน้าจอใหญ่แล้ว
ยังคงดิ้นรนเอือกสุดท่าย "เป็นไปได้อย่างไร! อย่ามาล้อเล่นบ้าง นะ! ทำไม
ซ่าเอ้อ หยางถึงหน้าตาแบบนี้"

พูดจบซ่าเอ้อก็ยกคิ้ว...ในเมื่อความตกขนาดนี้แล้ว ถ้าอย่างนั้นก็
ไม่จำเป็นต้องขมใจตัวเองให้แบกใบหน้าที่ถูกทำให้อับลักษณะนี้อีกต่อไป

แม้ใบหน้านี้เมื่ออยู่ท่ามกลางฝูงชนแล้วยังถือว่าหล่อเหลาเพราะมี
โครงหน้าของเขา แต่เทียบกับหน้าเดิมของเขาแล้วถือว่าขี้เหร่ไปมาก หาก
คนที่ปั้นใบหน้านี้ไม่ใช่จูชือน่าจะมีจุดจบไม่ดีเท่าไร

ซ่าเอ้อเอียงหน้าแล้วชี้หน้าตัวเอง "หัวหน้า แกะหน้านี้ออกได้ไหม..."

जूช้อยยกมือชี้อีกฝ่ายแล้วทำหน้า 'นายหุบปากซะ อย่าทำให้ยุ่ง'
ก่อนจะเปลี่ยนใจโบกมือ

"ช่างเถอะ แล้วแต่นาย แกะออกเถอะ"

หลังได้รับความยินยอมจากหัวหน้าที่รักแล้ว ซ่าเอ้อก็溜ไปตามกรอบหน้า
โดยไม่พูดพร่ำทำเพลง ยาสร้างผิวชั่วคราวชนิดที่ซ่าตุนใช้ไม่ใช่แบบใช้ครั้งเดียว
ซึ่งจะไม่ดูตึงผิว แต่จะค่อยๆ แข็งตัวเป็นเนื้อเจลแบบผสมที่ให้สัมผัส
คล้ายผิวคน เมื่อดึงออกก็จะลอกออกมาเหมือนหน้ากากผิวมนุษย์

คนคนนี้มีองค์ประกอบของ 'กลัวโลกจะไม่อุ่นวยพอ' อยู่ในเลือดเนื้อ

โรเจอร์ยังจมอยู่กับความปวดร้าวที่ปรัชญาสามทัศน์* ถูกกระเปิดทิ้ง
ไม่ได้ยินแม้กระทั่งการสนทนาโต้ตอบเมื่อครู่ ยังคงโวยวาย

"หน้าบนประกาศจับนั้นฉันจำได้แม่น! แนนอน! ชัวร์! ไม่..."

ซ่าเอ้อหันไปหน้าที่แสนจะหล่อเหลานั้นมา จากนั้นก็ส่ายหน้าากที่
ถืออยู่ในมือกับกล้อง ดูก็รู้ว่าจิงระตุกต่อมโทสะชาวบ้าน

"ได้หน้าตาแบบนี้..." โรเจอร์มองหน้าจ่อ แล้วปล้นห่อเหี่ยวลงอย่างสิ้นเชิง

พวกเขาอดไม่ได้ที่จะนึกถึงคำที่ตัวเองเคยพูดตอนซ่าเอ้อ หยางขึ้นมา
บนยานอวกาศ...

'แล้วหัวหน้าจะพาคนที่ DNA อยู่ในฐานข้อมูลส่วนของเรือนจำอวกาศ
กลับมาหรือไง'

เพียะ!

'เป็นไปได้ ต้องเป็นไปได้อยู่แล้ว!'

เพียะๆ!

'คุณหยางดูปั๊บก็รู้ว่าเป็นคนจิงจังมีฝีมือ'

เพียะๆๆ!

ถูกตบหน้าแรงเหลือทน ทำให้คนต้งสติไม่ได้

จากห้องประชุมดีๆ บุคคลที่มีอำนาจระดับสูงของกองอำนาจการ

* ปรัชญาสามทัศน์ คือทัศนคติสามด้านที่มีต่อชีวิต สังคม และค่านิยม

ความมั่นคงก็ถูกเจ้าวายร้ายคนนี้นั่นประสาทจนเหมือนถูกทุบตีระย้า ยืนเบื้อไว้
อยู่กับที่

ดูชื่อปวดเศียรเวียนเกล้า

เช้าเหิงมองเช้าเอ้อ หยางเจียบๆ ก่อนจะหันไปมองประติมากรรมหิน
เหล่านั้น ลู๊ ก็รู้สึกว่่าปฏิภริยาของตัวเองในตอนนั้นช่างเป็นหน้าเป็นตา
ให้ตนเองนัก อย่างน้อยก็ไม่ได้ดูเช่ชขนาดนั้น แต่คนมากมายแบบนี้
จะล้า้งสมมอ่กันอย่างไรดี...

เขาเบนสายตามองไปที่ดูชื่อ ก่อนขยับปากพูดด้วยรูปปากเวอร์รี่ ว่า
"ทำได้ดี..."

ดูชื่อทำมือกับขอบโต๊ะ ลื้อเซ่ตี่ฟ้าหม่นตึงจนเผยให้เห็นเค้าโครง
ของไหล่ หลัง และเอว นับว่่าเป็นอาหารตาไม่น้อยจนทำให้เช้าเอ้อ หยางที่อยู่
ระหว่างติดตามเส้นทางการบินของยานบินหงส์ดำกองกำลังใหญ่เอียงหน้า
มองอยู่นานพักใหญ่ ก่อนจะหันกลับไปเหมือนไม่ล้าคัญ รว่กับว่่าเรื่องที่ตัวตน
ของเขาถูกเปิดเผยไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลยสำหรับเขา

"เอาอย่างนี้แล้วกัน วางเครื่องสื่อสารในมือลงบนโต๊ะประชุม" ดูชื่อ
งอนิ้วเคาะผิวโต๊ะ

พวกซิลด์ เฟิงกำลังซ็อก ลั้งอะไรก็ทำอย่างนั้น หัวหน้าสูงสุดพูดอย่างนี้
พวกเขาก็ทำตามด้วยสัตยชาติญาณ ทำเสร็จแล้วก็ยังไม่รู้ตัวว่่าหัวหน้าจะทำ
อะไรกันแน่

"เช้าเหิง เอาเครื่องสื่อสารมา" ดูชื่อกล่าวอีก

เช้าเหิงพยักหน้า จากนั้นเดินอ้อมโต๊ะประชุมรอบหนึ่ง แล้วคว่่า
เครื่องสื่อสารของรองผู้บัญชาการทั้งสามรวมถึงหัวหน้าหน่วยคุ้มกันมาไว้ในมือ
ก่อนนำไปวางตรงหน้าดูชื่อ

"เออล่ะ" ดูชื่อหยิบรีโมตขึ้นมาล็อกประตูศูนย์บัญชาการแล้วโยนมัน
ลงบนโต๊ะ ก่อนจะเอ่ยปากด้วยสีหน้าปราศจากอารมณ์ "ขอแนะนำอีกครั้ง
คุณหยาง ชื่อเดิมเช้าเอ้อ หยาง ก่อนดาวระเบิดเป็นนักโทษคนหนึ่งของ
เรือนจำอวกาศ ตามระยะเวลาการรับโทษในหนังสือตัดสินคดี เขาจะหมดโทษ

หลังดาวระเบิด ผมปลดล็อกให้เขาเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ตามกฎหมาย สถานะ
ในเวลานี้คือพลเมืองอย่างถูกต้องตามกฎหมายคนหนึ่ง ช่วงสังเกตการณ์จะ
ถูกติดตามด้วยระบบระบุพิกัดของกำไลแบล็กโกลด์เท่านั้น ไม่มีการจำกัด
อิสรภาพใดๆ"

ทุกคน "..."

เช้าวันที่ถูกล้างสมองมาแล้วหนึ่งยกมือลูบหน้าเสียวๆ ที่หนึ่ง

อุซึอิกวาดตามองปฏิกิริยาของทุกคน ก่อนกล่าวด้วยสีหน้าสุขุม "จาก
ข้อมูลที่ได้มาก่อนหน้านี้ 'คดียุทธศาสตร์การระเบิดแดงครอส' ที่เป็นเหตุให้
คุณซ่าเอ้อ หยางคนนี้เข้าเรือนจำอาชญากรรมมีปัญหามากมาย มีความเป็นไปได้สูง
ที่จะตัดสินใจผิด รอสืบค้นสายปลายเหตุกระจ่างแล้ว ไม่แน่ว่าเราอาจต้องทำการ
ชดเชยให้เขาในฐานะตัวแทนเรือนจำอาชญากรรมด้วยก็ได้"

ทุกคน "..."

คราวนี้แม้แต่เช้าเหิงก็ยังอึ้ง

กระทั่งซ่าเอ้อ หยางก็ยังอดหันมามองอุซึอิกอีกแวบหนึ่งไม่ได้

อุซึอิกเล่นเครื่องสื่อสารหลายเครื่องตรงหน้า เรียงพวกมันให้เป็นแถวตรง
พลางกล่าว "เรื่องนี้หัวหน้าเขารู้ก่อนพวกคุณอยู่น้อย"

รองผู้บัญชาการทั้งสามกับโรเจอร์แทบจะหันขวับไปมองเช้าเหิงเป็น
ตาเดียว แต่สีหน้ายังคงนิ่งงันจากการตระหนักตกใจสุดขีด

เช้าเหิง "... หัวหน้า คุณอย่าไปบ่บักโยนผมลงน้ำได้ไหม!

"ที่ควรบอกคร่าวก่อนผมก็บอกเขาไปแล้ว ครั้นนี้จึงจะไม่พูดมากและ
ไม่อยากเปลี่ยนน้ำลายด้วย ถ้าหลังจากนี้พวกคุณมีความคิดเห็นยังไงก็คุยกับ
หัวหน้าเขาได้" อุซึอิกเหลือบตาขึ้นมองทุกคน "วันนี้ผมตั้งใจว่าจะไม่มีความเป็น
ประชาธิปไตย จะแข่งกับวาระหน่อย บางครั้งอาจต้องเผด็จการด้วย สิทธิ
การยืนยันตัวตนกับอำนาจการบัญชาการทั้งหมดของพวกคุณในตอนนี้ล้วน
อยู่ในมือผม ผมให้เวลาพวกคุณหนึ่งนาที คิดเอาเองว่าจะเข้าชู้กับปัญหาเรื่อง
สถานะของคุณหยางในเวลานี้ หรือให้เขาปฏิบัติภารกิจต่อจนเสร็จสิ้น คิดได้แล้ว
ก็บอกผม ให้คำตอบที่น่าพอใจกับผมได้เมื่อไหร่ก็เอาสิทธิการบัญชาการกลับไป

เมื่อนั้น"

เขาเรียงเครื่องสี่สารเครื่องสุดท้ายเข้าแถวบนโต๊ะเสียงดัง 'แกรก' ก่อนจะหยัดร่างตรง ยกมือทำท่า 'เชิญ'

"คิดได้เลย"

ทุกคน "..."

บรรยากาศในห้องประชุมตกอยู่ในความเงียบ ชูชือสงสัยว่าถ้าเวลานี้มีใครเตรียมเชือกไว้สักสองสามเส้น พวกเขาคงได้ผูกคอเรียงแถวต่อหน้าต่อตาตัวเองจริงๆ

แต่เขาปรับตัวได้ดีกับบรรยากาศลักษณะนี้เสมอ แม้กระทั่งตอนที่ประชุมสมาพันธ์หัวหน้าหน่วยปฏิบัติการ เขาก็ยกย่อนพวกคนดื้อแพ่งให้เถียงไม่ออกด้วยสีหน้าสุขุมมาแล้ว เพราะเคยชินมานานแล้ว ไม่อย่างนั้นก็คงไม่ถึงขั้นทิ้งสมญานาม 'สุภาพบุรุษเหลี่ยมจัด' อะไรนั่นไว้

ทว่าสถานการณ์ตอนนี้ยังมีความแตกต่างอยู่บ้าง ขณะที่เขากำลังหลับหูหลับตาเพื่อเจ้อด้วยท่าที่ซิงซัง ยังมีเจ้าวายร้ายอีกคนช่วยเขาชมขวัญทุกคนด้วย

ซ่าเอ้อล้มผัสได้ถึงบรรยากาศในห้องประชุมผ่านหน้าจอ จึงเอ่ยปากเสริมไปประโยคหนึ่ง

"หนึ่งนาที่อาจจะนานไปหน่อย ครึ่งนาที่ก็พอแล้ว ภายในครึ่งนาที่พวกคุณให้คำตอบมา ถ้ายินยอมผมจะไล่ตามต่อไป ซึ่งทำเวลาจัดพิธีไว้อาลัยให้อีกฝ่าย แต่ถ้าไม่ยอมงั้นผมก็จัดพิธีไว้อาลัยให้พวกคุณได้เลย"

ทุกคน "..."

แม้มีทางเลือกให้ปฏิเสธด้วยเถอะ

ไม่มี!

ว่าแล้วซ่าเอ้อยังหยิบวัตถุที่มีลักษณะเหมือนแผ่นฮาร์ดดิสก์โลหะออกมา ก่อนจะต่อเข้ากับพอร์ตบนแผงปฏิบัติการ

หลังจากเสียงอิเล็กทรอนิกส์ดังตึงเสียงหนึ่งแล้ว เขาก็สั่งการด้วยน้ำเสียงหย่อนอารมณ์

"ดวงตาสวรรค์? ช่วยฉันนับเวลาถอยหลังที แกชอบนับอะไรแบบนี้มากที่สุดไม่ใช่หรอ มา นับเวลาถอยหลังสามสิบวินาที"

ตั้ง

ดวงตาสวรรค์ "ไม่ได้ออกมาสูดอากาศตั้งนาน อัดอั้นจะตายอยู่แล้ว รับคำสั่งเรียบร้อยแล้ว นับเวลาถอยหลัง สามสิบ...ยี่สิบเก้า...ยี่สิบแปด...ยี่สิบเจ็ด..."

ทุกคน "..."

รองผู้บัญชาการที่เคยสังกัดสำนักงานหมายเลขหนึ่งดูจะเข้าใจหลักการ 'คนฉลาดย่อมรู้จักดูสถานการณ์' เป็นอย่างดีจึงยินยอมทันที

"เรื่องใหญ่อยู่ตรงหน้า อย่างอื่นก็ไม่สำคัญ จัดการเรื่องหลักให้ลุ่่วงก่อน สำคัญกว่า"

จูชื้อเล็กคิดว่าก่อนคืนเครื่องสื่อสารสองเครื่องให้กับพวกเขา

เรื่องทำนองนี้ต้องมีคนเริ่ม เมื่อไหร่ที่มีคนแรกถัดไปถึง่ายแล้ว ยิ่งกว่านั้น ชายวัยใกล้ชราอย่างซิลด์ เฝิงเพียงแค่วู้สึกตัวเข้าไปนิด นิสัยบื้อไปหน่อย ไม่ได้จะต่อต้านจริงๆ

ส่วนโรเจอร์นั้นในฐานะหัวหน้าหน่วยคุ้มกันที่ติดตามจูชื้อมานานปี เขา...ชินเสียแล้ว

ทว่าต่อให้ทุกคนเห็นชอบและยอมรับสถานะพลเมืองผู้มีเสรีภาพของ ซ่าเอ้อ หยาง แต่สีหน้ายังคงหม่นดาลัยตายอยาก ผ่านไปนานสองนานก็ยังไม่กลับเป็นปกติ

ไม่พูดถึงเรื่องอื่น สำหรับซ่าเอ้อ หยางคนนี้พวกเขาพรันพริงจริงๆ...

เนื่องจากพวกเขาวางตัวเป็น ดวงตาสวรรค์ที่เพ่งนับถึงสิบเก้าก็หมดประโยชน์ ถูกซ่าเอ้อดึงออกจากแผนปฏิบัติการ

ก่อนถูกดึงมันก็กรีดร้อง "เราสำคัญขนาดนี้ ทำไมถึงทิ้งทั้งที่ยังใช้ไม่เสร็จ..."

ซ่าเอ้อเก็บมันกลับไปอีกครั้ง ทำท่าคิดแล้วย่นคิ้วพูดกับจูชื้อ "โง่ฉฉ ถึงรู้สึกว่าย่นมันแอบอัทพ์เกรดอีกแล้ว"

จูชื้อเองก็มีความรู้สึกอย่างนั้น แต่คิดไม่ตกว่ามันไปอัทพ์ตอนไหน แล้ว

อย่างไร

ทว่าซาเอ็อก็แค่บ่นไปเรื่อยเปื่อย ความสนใจเดิมยังคงอยู่กับเส้นทางการบินของยานบินหงส์ดำกองกำลังใหญ่ เขาหลงลึกตำแหน่งแผนที่ดาวที่ตัวเองอยู่ให้ละเอียดขึ้น และคะแนนเส้นทางการบินหลังจากนี้จากปัจจัยอย่างพวกองศาและความเร็ว สุดท้ายก็มีจุดจุดหนึ่งสว่างขึ้นบนแผนที่ดาว

แผนที่ดาวบนหน้าจอใหญ่ของศูนย์บัญชาการทำการรีเฟรชตามการซิงก์ตำแหน่งจุดนั้นละเอียดกว่าแผนที่ดาวขนาดเล็กในห้องนักบินของซาเอ็อ หยาง

"ถ้าเดาไม่ผิดล่ะก็ จุดหมายน่าจะอยู่ใกล้ๆ นี่" ซาเอ็อว่า

ลู่อืมองอยู่หนึ่งวินาทีก่อนจะสั่งให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการในศูนย์บัญชาการเรียกแผนที่ดาวของเสามังกรก่อนหน้านี้ออกมา แล้วรวมเป็นหนึ่งกับแผนที่ดาวนั้น

ถึงที่ทำได้เป็นอากาศธาตุอยู่อีกทางนานสองนานเอ๋ยปากขึ้นในที่สุด "หัวหน้า คุณดูสิ จุดเสามังกรที่อยู่ใกล้ตรงที่สงสัยว่าเป็นจุดหมายก็คือปรากฏการณ์บาร์นีง คงไม่ใช่ว่าอ้อมอยู่ตั้งนาน สุดท้ายจุดหมายปลายทางที่พวกเขาจะไปก็ยังเป็นปรากฏการณ์บาร์นีงอีกใช่ไหม"

ลู่อืว่า "เซาเหิง ให้กองกำลังลาดตระเวนทางปรากฏการณ์บาร์นีงเตรียมพร้อมรบทันที"

เซาเหิงรับคำสั่งแล้วสั่งการทันทีให้กองกำลังลาดตระเวนไปยังหอสังเกตการณ์แต่ละจุดของปรากฏการณ์ บาร์นีง แล้วจับตาดูวัตถุบินทุกอย่างที่เข้าใกล้ปรากฏการณ์ ยามคับขันให้ใช้ดาขายไฟฟ้าจับได้ หากไม่ถึงคราวจำเป็นจริงๆ อย่าเปิดศึก

ในเวลาเดียวกันหน่วยไล่ล่าที่รอคำสั่งอยู่กับที่ก็ได้รับจุดวาร์ปเป้าหมายที่ซาเอ็อระบุให้ใหม่ จึงกางเกราะล่องหนกับเกราะนิรภัยแล้ววาร์ปไปทันที เตรียมทำการล่อมโจมตีสี่ทิศ

เส้นทางการบินของยานบินหงส์ดำกองกำลังใหญ่ตรงกับที่ซาเอ็อ หยางคาดการณ์ไว้ หากทำตามนี้การจับกุมย่อมง่ายเหมือนพลิกฝ่ามือ

ยิ่งเป็นเรื่องที่ดูราบรื่นลักษณะนี้ยิ่งทำให้คนเคลือบแคลงได้ง่าย

ทุกคนในห้องประชุมต่างรู้สึกหวั่นใจอย่างอธิบายไม่ถูก รู้สึกว่าเรื่องราวเหมือนจะไม่ได้ง่ายดายนั่น ก่อนหน้านั้นทุกอย่างของยานบินหงส์ดำ

กองกำลังใหญ่ล้อมรอบคอบและเป็นมืออาชีพ แต่เมื่อใกล้ถึงจุดหมายแล้ว กลับตรงไปตรงมาไร้ซึ่งเล่ห์เหลี่ยมอย่างนั้นหรอก

จู่ๆ ผู้บัญชาการของพวกเขาก็ประมาทเดินเล่อ หรือว่าพอใกล้ถึงจุดหมายแล้วก็เริ่มขี้เกียจ

หรือจะเป็น... พวกเขาเชื่อมั่นว่าในระยะเวลาที่ใกล้จุดหมายไม่มีทางที่จะมีตัวแปรโผล่มาทำลายแผนการของพวกเขากลางคันแน่นอน

ความจริงเป็นอย่างไหนในสองข้อนี้ ต้องดูว่าผู้บัญชาการของอีกฝ่ายเป็นใคร...

คนที่ม่เอียงลึกเบื้องหลังเกี่ยวกับกองทัพและมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับยานบินหงส์ดำ...

ในเวลาชั่วพริบตาข้อมูลที่แออัดก่อนหน้านี้อันก็โปร่งโล่งในยามคับขันฉบับพลันนั้นสมองของจู่ซื่อก็ผุดความคิดหนึ่ง จู่ๆ ก็นึกขึ้นได้แล้วว่าข้อมูลที่เขาละเลยไปคืออะไรกันแน่...

นั่นคือบทสนทนาที่หนึ่ง บทสนทนาหน้าพาร์ตเมนต์ของเจียงซี ตอนนั้นเขตอบพาร์ตเมนต์กำลังลั่นสะเทือนพังทลาย บ่งบอกว่ากาลอวกาศที่ถูกผืนดินออกไปกำลังกลับเข้าที่ เจียงซียืนอยู่ตรงนั้นแล้วพูดกับเขาด้วยรอยยิ้ม...

'ผมเคยพูดเล่นกับลูกชายว่าเขาโตเข้าเกินไป อยากข้ามเวลาหลายสิบปีไปดูตอนที่เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว'

ในเวลานั้นจู่ซื่อจมปลักอยู่กับอารมณ์ความรู้สึกซับซ้อนในการบอกเล่ากับเจียงซี ไม่มีใจไปขบคิดให้ถี่ถ้วน ฉะนั้นจึงจะละเลยปัญหาเรื่องเวลาที่สำคัญไปอย่างหนึ่ง

ตอนที่เจียงซีพูดคำนั้นกับเขาเป็นช่วงฤดูใบไม้ร่วง ห่างจากเหตุการณ์ปราการบารันี่ปะทุไม่ถึงหนึ่งปี ปีนั้นเป็นปี 5666 จู่ซื่ออายุสิบสามปี

ส่วนกาลอวกาศที่พวกเขาได้เอกสารฉบับร่างชุดนั้นน่าจะเป็นปี 5662 จู่ซื่ออายุเก้าปี

เจียงซีในปี 5662 จะพูดถึงที่น่าจะพูดกับจู่ซื่อในอีกสี่ปีให้หลังได้อย่างไร

ทั้งยังใช้เป็นรูปอดีต...

วันแต่...เจียงซีที่ย้อนกลับมาเอาเอกสารวิจัยฉบับร่างระหว่างไปทำงานนอกพื้นที่ เจียงซีที่ยืนข้างโซฟาอยู่นานแล้วพูดว่า 'ลูกชาย พ่อไปก่อนนะ' เจียงซีที่ฟังคำเตือน 'วันที่ 14 เดือนพฤศจิกายน ปี 5667 อย่าออกจากบ้าน' ของเขาที่อพาร์ทเมนต์...ไม่ใช่เจียงซีในปี 5662 ด้วยซ้ำ

"ซ่าเอ้อ" ตอนที่หูซื้อเปล่งเสียง เสียงเหมือนกลิ้งอยู่ในลำคอ เขาเงยหน้าขึ้น ย่นคิ้วมองหน้าจอ "ฉันพอจะเดาได้แล้วว่าอีกฝ่ายเป็นใคร เจียงซีอาจจะ...ยังมีชีวิตอยู่"

คนที่มีเบื้องหลังในกองทัพบกและเคยอยู่ในหน่วยรบ มีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับยานบินหงส์ดำ ทั้งยังพัวพันกับการทดลองเรื่องเวลาอีก ขณะเดียวกันยังไปมาหาสู่กับนายแพทย์อาวุโสเขาด้วย...

ปัจจัยเหล่านี้สอดคล้องกับเจียงซีทุกข้อ

ผู้บัญชาการยานบินหงส์ดำกองกำลังใหญ่มีโอกาสดูสูงที่จะเป็นเจียงซี...

เจียงซียังมีชีวิตอยู่

วินาทีที่ความคิดนี้โผล่เข้ามาหูซื้อก็อยู่ในสภาพงุนงงไปหมด แม้กระทั่งพูดประโยคนั้นกับซ่าเอ้อ หยางจบแล้ว เขาก็ยังไม่รู้ตัวว่าตนเองกำลังเอ่ยปากพูดจา จากนั้นก็รู้สึกตื่นเต้นระคนลึบไล้ตามมามาติดๆ จู่ๆ เรื่องที่จดจ่อเฝ้ารอมาหลายสิบปีกลายเป็นจริง โถมเข้าใส่ตรงหน้าเขาอย่างไม่คาดคิด ต่อให้เขายังตั้งสติไม่ทัน แต่ด้านความรู้สึกกลับมีปฏิกิริยาไปก่อนแล้ว

ทว่าความเชื่อของสติสัมปชัญญะเกิดขึ้นแค่ชั่วขณะเท่านั้น เพียงไม่กี่วินาทีเขาก็นึกโยงไปถึงคำถามมากมาย...

'เจียงซียังมีชีวิตอยู่'...แล้วยังมีชีวิตอยู่ในแง่ไหน

หากเจียงซีไม่ได้เสียชีวิตในเหตุการณ์ปราการบารนี้ แต่มีชีวิตอยู่อย่างลับๆ จนถึงตอนนี้ นั่นก็อาจจะอายุใกล้วัยเกษียณแล้ว ไม่พูดถึงเรื่องอื่น อย่างน้อยรูปร่างหน้าตาต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน แต่เจียงซีที่เขาเจอที่อพาร์ทเมนต์ยังคงดูดีอย่างในความทรงจำราวกับถูกสตัฟฟ์ไว้ในช่วงเวลานั้น

นี่ไม่ใช่ลักษณะที่จะเป็นหากยังมีชีวิตอยู่มาตลอด

ดูซิตอนนี้ถึงรายชื่อโปรเจกต์คีนซีฟที่เห็นในฐานบัญชาการเมเปิ้ลแดงครอส ตอนนั้นอีกครั้ง ในหัวเกิดความเป็นไปได้หนึ่งขึ้นมา...

โปรเจกต์คีนซีฟที่ว่าจะเกี่ยวข้องกับการทดลองเรื่องเวลาด้วยหรือไม่ อาจมีคนทำการทดลองกับคนที่เสียชีวิตไปแล้วเหมือนที่ทำกับเอสเธอร์ คาเบล ในคลิวิตีโอ ใครจะคิดว่าจะดึงคนกลับคืนมาได้อีกครั้งด้วยความบังเอิญ

ดูจากหน้าตาของเจียงซีแล้ว ถ้าไม่ใช่ว่าการคีนซีฟเพิ่งสำเร็จในระยะนี้ เขายังยังไม่ทันแก่ หรือไม่กี่...การคีนซีฟที่ว่าไม่ใช่การคีนซีฟตามความหมายจริง เขายังยังหยุดอยู่ที่อายุนั้นตลอด

แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบไหนก็ล้วนบอกชัดว่าเจียงซีในเวลานั้นเสียชีวิต ในเหตุการณ์ระเบิดแล้วจริงๆ

ถ้าเป็นเช่นนั้นก็สมเหตุสมผลแล้ว...

เจียงซีในปี 5662 ไม่ได้ย้อนกลับมาลงคันระหว่างไปทำงานนอกพื้นที่ คนที่ปรากฏตัวที่อาร์ทเมนต์คือเจียงซีที่พื้นคีนซีฟแล้วในปัจจุบัน บางทีในเอกสารฉบับร่างชุดนั้นคงยังมีข้อมูลสำคัญซ่อนอยู่ แต่ตัวเขาในอดีตไม่ทันสังเกต พอตัวเขาในปัจจุบันนี้ขึ้นมาได้จึงกลับไปเอาที่กาลอวกาศนั้น

ตอนนั้นดูซิชื่อว่าตัวเองนำมาแค่เพียงฉบับก๊อปปี้จากการสแกน เอกสารฉบับจริงอยู่ในมือของเจียงซีอย่างปลอดภัยไว้กังวล เขานึกว่าตัวเองเปลี่ยนแปลงวงโคจรในอดีตไปแล้ว แต่ความเป็นจริงไม่ได้เปลี่ยนเลย...สาเหตุที่ในปี 5662 เจียงซีทำเอกสารฉบับร่างชุดนั้นหายและตามหาไม่พบก็เพราะ ถูกตัวเองในอนาคตนำไปแล้ว

นี่ก็เหมือนการเดินทางระยะไกลอยู่ในวงแหวนที่ปิดผนึก ทำยที่สุดก็วนกลับมาจุดเดิม

ยานบินหงส์ดำที่วนเวียนอยู่แถวกาลอวกาศเขตอาร์ทเมนต์ไม่ได้กลับไปแบบคว้าน้ำเหลว คนที่พวกเขาเรียกก็คือเจียงซี ตอนที่กาลอวกาศพังทลายดูซิกับซ่าเอ้อ หยางออกจากเขตอาร์ทเมนต์ เจียงซีเองก็กลับขึ้นยานบินหงส์ดำในเวลานั้น ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่สนใจเปิดศึกให้ยืดเยื้อ ตอนที่

ถูกพวกถังล้อมถึงขั้นไม่โจมติกกลับด้วยซ้ำ แต่วาร์ปออกจากที่นั่นทันที

ลู่อืเองก็เข้าใจในที่สุด เจียงซีไต้ยินเขาพูดว่า 'วันที่ 14 เดือนพฤศจิกายน ปี 5667 อย่าออกจากบ้าน' ที่ด้านล่างของพาร์ตเมนต์ เพราะอะไรถึงเจียบและแย้มยิ้มอย่างอ่อนโยนแต่กลับชวนให้รู้สึกเศร้าแบบนั้น

เพราะต่อให้ไต้ยินแล้วเขาก็เปลี่ยนอะไรไม่ได้ เนื่องจากเขาเป็นตัวตนที่คินซีฟ วันที่ 14 เดือนพฤศจิกายน ปี 5667 เป็นอดีตสำหรับเขาไปแล้ว สิ่งที่เกิดก็เกิดขึ้นไปนานแล้ว

ศูนยวิจยจะเกิดเหตุระเบิด เขาจะจากโลกนี้ไป ลู่อืเองก็จะต้องใช้ชีวิตอยู่คนเดียวหลายสิบปี...

ขณะที่ศูนยบัญญัติการกำลังวุ่นวายกับยานบินหงส์ดำกองกำลังใหญ่ ข้างยานบินลำหนึ่งที่อยู่ข้างกำแพงปราการบาร์นี เลอ แปนกำลังนั่งอยู่บนบันไดขึ้นลงยาน ใช้เครื่องมือสื่อสารแลกเปลี่ยนสถานการณ์กับถังที่อยู่บนยานหมาป่าขาวพลางใช้หางตาสังเกตสองเงาร่างที่เข้ามาใกล้ยานบิน

สองคนนั้นคนหนึ่งมีเรือนผมสีทองรวบไปถักเปียง่าย ๆ ไว้ที่ท้ายทอย คนหนึ่งรูปร่างผอมเพรียวไม่สูงนัก

นั่นคือจินกับหลิว

"ซ่อมเสร็จแล้วเหอ" เลอ แปนขยับนิ้วหมุนเครื่องมือสื่อสารรอบหนึ่ง พักพิเปิดค้างให้ทั้งสองคน

จินแย้มยิ้มพลางยกมือทำท่าโอเคเวอร์ๆ กับเธอ "ยานบินทหารสองลำเองแถมระบบกับรุ่นเป็นแบบดั้งเดิมที่สุด ไม่มีเทคโนโลยีแปลกใหม่แหวกแนวอะไร การซ่อมก็เรื่องเล็ก!"

หลิวเอ่ยชมคล้อยตามอยู่ข้างๆ อย่างหาได้ยาก "เขาเจ๋งมาก"

เลอ แปนยักคิ้ว "อ้อ? จริงเหอ จันฉันก็เสียดายนิดหน่อยแะะที่ไม่ได้ไปดูด้วย"

จินหัวเราะพลางชี้ไปที่ยานบินของพวกเขา "จันทำให้จันี่ขัดข้องหน่อยไหม เดี๋ยวผมซ่อมให้ดู!"

เลอ แปนหัวเราะพรีต ก่อนยกมือชี้จุมูกตัวเองพร้อมค้อนใส่อีกฝ่าย
"ฉั่นโง่หรือไง"

"แต่พวกคุณก็เวอร์เกินไป ชั่วดียังไงผมก็วิจัยยานบินโดยเฉพาะ
กล่องเครื่องมือก็คือเครื่องมือติดตัว ถึงผมจะดูไม่ได้กลั้มโตอะไร แต่
กำลังแขนก็พอคุได้ ไม่ถึงขั้นกล่องใบเดียวก็หิ้วไม่ไหว ไม่เห็นต้องให้หลิว
ไปกับผมด้วยเลย" จินบ่นอุบอปปลงเดินใกล้เข้ามาแล้วยึดเส้นยึดสาย
ก่อนนั่งบนชั้นบันไดขั้นสุดท้าย

"ถ้าคุณแน่จริงอยากกลับมาก็นั่งจุมูกกับพื้น ทำทางไม่อยากขยับเขยื้อน
อีกสิ" เลอ แปนหัวเราะพลงย้อนอีกฝ่าย ขณะเดียวกันก็มองข้ามแผ่นหลัง
ของจินไปสบตากับหลิวแวบหนึ่ง หลิวลอบส่ายหน้าเบาๆ

ความจริงแล้วพวกเขาไปเป็นผู้ช่วยช่วยจินถือกล่องเครื่องมือเสียที่ไหน
การตามติดอีกฝ่ายแบบนั้นก็เพราะตัวตนของจินนั้นน่าสงสัย

ลู่อือกำชับไว้เป็นพิเศษว่าอย่าให้จินอยู่ตามลำพัง พวกเลอ แปนจึง
ทำตามเท่านั้นเอง

แต่เมื่อสังเกตการณ์เป็นเวลานานๆ จินก็ไม่มีพฤติกรรมผิดปกติอะไร
จริงๆ

บอกตามตรงตลอดระยะทางนี้จินไม่ได้ทำการใหญ่อะไร ไม่ใช่อยู่นบน
หนทางตระหนกตื่นตูมก็อยู่บนหนทางที่ถูกช่วยชีวิต เคราะหดีที่เจอถูกคน
ไม่ว่าจะเป็นลู่อือที่มีภูมิหลังจากหน่วยฝึกพิเศษ หรือพวกเลอ แปนที่ยังสังกัด
อยู่หน่วยฝึกพิเศษซึ่งต่างเคยชินกับภารกิจการช่วยชีวิตทั้งนั้น จึงไม่รังเกียจว่า
เขาเป็นตัวถ่วงเกะกะ ถ้าคนที่เขาเจอเป็นคนอื่น ไม่แน่อาจถูกรังเกียจว่าเป็น
'ตัวไร้ประโยชน์'

ทว่านับตั้งแต่ปักหลักอยู่ในปรการบาร์นี้ชั่วคราว จินก็ค่อยๆ เก็บ
ความใจเสาะนั้นแล้วเผยนิสัยที่น่าเอ็นดูหลายอย่างออกมา...นั่นคือสภาพ
ร่างกายของเขาสู้สมาชิกทีมเล็กจากหน่วยฝึกพิเศษพวกนี้ไม่ได้ชีวิตประจำวัน
ในแต่ละวันก็คือฟังพวกเลอ แปนพุดคุ้ยถึงข่าวคราวทางยานหมาป่าขาว
เมื่อได้ยินว่าพวกลู่อือสบายดีก็รู้สึกพอใจไปช่วยงานคนอื่น มีอะไรให้ช่วยก็ทำ

ไม่เคยตัดพ้อบ่นว่า

และทักษะความสามารถเกี่ยวกับยานบินของเขาก็ได้เริ่มใช้งาน

เขาทำการอัพเกรดยานบินบูโรทั้งของเหล่าผู้พเนจร ขยายอาณาเขต การป้องกัน พัฒนาระบบจำนวนอาวุธการโจมตีแบบซิงโครไนซ์ ทั้งยังพัฒนา ความเร็วในการวาร์ปให้กับยานบินโบราณบางส่วนด้วย

กองกำลังลาดตระเวนที่เซาเหิงส่งมาเพิ่งมาถึงก็มียานบินเกิดปัญหาขัดข้อง สองลำ ทำอย่างไรก็ตรวจหาสาเหตุไม่พบ ก็ได้เขาเป็นคนซ่อมจนเรียบร้อย

ก่อนหน้านี้เลอ แบน่วนกับการกิจช่วยเหลือในตัวเมืองที่ทำเรื่อยได้ด มีเวลาจับตาดูจินไม่มาก เคยเห็นอยู่ไม่กี่ครั้ง ซึ่งเขาก็จัดการงานในมือเรียบร้อยแล้ว กำลังลงจากด้านบนหรือออกจากใต้ยานบิน

เขาดูสูงและผอม ผิวพรรณขาวซีด เนื่องจากมักกระโดดกระดากตื่นตูม จึงดูอายุไม่มาก มีกลิ่นอายของเด็กดวงซวยเล็กๆ เสมอ แต่เวลาที่เขาดังใจ ทำงานใบหน้าจะไม่แสดงอารมณ์อย่างอื่น ดูแล้วจริงจัง ในความเอาการ เองงานนั้นให้ความรู้สึกที่บอกไม่ถูกบางอย่าง ต่างจากความจริงจังที่พวกถึง หรือกายแสดงออกในบางครั้งอย่างสิ้นเชิง

ตอนแรกเลอ แบนบรรยายความรู้สึกนั้นไม่ได้ ภายหลังมีครั้งหนึ่ง ขณะที่สมาชิกหลายคนของทีมหน่วยฝึกกำลังถากถางกันและกัน แล้วจิน สนุกกับการดูอยู่ข้างๆ ทันใดนั้นเธอก็จับความแตกต่างนั้นไว้ได้...นั่นคือ แวดตาบางอย่างที่จินสะท้อนออกมาให้เห็นวูบหนึ่งในบางครั้งมีกลิ่นอาย... ของผู้อาวุโส

นั่นเป็นความรู้สึกที่แสนประหลาด คำอย่าง 'ผู้อาวุโส' ดูห่างไกลจาก จินผู้ใจเสาะในยามปกติมากจริงๆ

ด้วยเหตุนี้ครั้งแรกที่ความรู้สึกเช่นนี้ผุดขึ้นมา เลอ แบนก็รู้สึกว่ามันน่า ทั้งมหาสมุทรเข้ามาท่วมสมองของตัวเองไปแล้วนะ

ทว่าความรู้สึกลักษณะนี้ไม่ได้ผุดขึ้นมาเพียงครั้งเดียว เลอ แบนจึงเกิด ความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับจินมาก ไม่ใช่เพราะคำสั่งของอุซึอเพียงเท่านั้น

"พวกหน่วยลาดตระเวนไปทีหอสังเกตการณ์แล้วหรือ" เลอ แบนถาม

หลิวพยักหน้า "เพิ่งได้รับคำสั่ง เราจะไปวนดูรอบหนึ่ง ช่วยอีกแรงไหม"
เลอ แปนส่ายหน้า โบกเครื่องสื่อสารในมือแล้วว่า "เมื่อก็ถามถึงแล้ว
ถึงบอกว่าหัวหน้าให้เราจับตาตำแหน่งศูนย์กลางของปรากฏการณ์ต่อไป"

ขณะพูดสายตาของเธอเบนไปมองที่จินอีกครั้ง ก็เห็นเขากำลังเงยหน้า
เล็กน้อย ทอดสายตามองขอบฟ้าไกลๆ พรึบตานั้นก็ทำให้เลอ แปนเกิด
ความรู้สึกแบบนั้นอีกครั้ง

ในที่สุดเธอก็อดเย็นปลายเท้าไปเหยียหลังเขาเบาๆ ไม่ได้พร้อมหาข้ออ้าง
เอ่ยถาม "สองวันนี้คุณดูอารมณ์ดีนะ เจอเรื่องอะไรดีๆ เหม"

จินมีอาการบ้ำจี้ ถูกเธอเตะจนหุดเหวทีหนึ่งก็ยกมือลูบหน้าแล้วกล่าว
อย่างจินๆ "ดูออกด้วยเหรอ ผมอุตุส่าห์เก็บอาการแล้วแท้ๆ"

"ทำทางจะมีเรื่องดีๆ จริงๆ"

จินยิ้มแยม "สองวันนี้ติดต่อเพื่อนเก่าเพื่อนแก่คนหนึ่งได้แล้ว"

"คุณอายุเท่าไรเอง เพื่อนจะแก่สักแค่ไหนเชียว" เลอ แปนล้อเล่นกับเขา

"เป็นพ่อคนแล้ว" จินหัวเราะแหย่ๆ ก่อนอธิบายเพิ่ม "เป็นเพื่อนที่รู้จักกัน
สมัยเรียน นานมากแล้ว"

เลอ แปนนึกถึงไม้ญี่ปุ่นเล็ก คิดในใจว่าก็เป็นพ่อคนได้แล้วจริงๆ

เธอทำท่าอิจฉาเล็กๆ ส่ายขาไปมา "เพื่อนสมัยเรียนยังติดต่อกันจนถึง
ทุกวันนี้ก็ไม่เลวเลย อย่างพวกเราที่ติดต่อกับเพื่อนสมัยเรียนพวกนั้นไม่ได้
พอนานๆ เข้าก็ขาดหายไปเอง พวกคุณเป็นเพื่อนร่วมชั้นกันเหรอ พักอยู่
ด้วยกันเหรอ"

จินส่ายหัว ยกมือขึ้นบีบนิ้วเข้าหากันเป็นช่องเล็กๆ "อายุของผมมันน้อยกว่า
เพื่อนร่วมชั้นนิดหน่อย เขาก็เหมือนกัน พวกเรามีความชอบบางอย่างเหมือนกัน
แถมยังทำโปรเจกต์ด้วยกัน อยู่สมาคมเดียวกัน ก็หาได้ยากเหมือนกัน เพราะงั้น
เลยสนิทกัน"

เลอ แปนมุปากกระตุก เหมือนเพิ่งรู้จักเขาวันแรกอย่างไรอย่างนั้น
"อายุน้อยกว่านิดหน่อย? พวกข้ามชั้นเหรอ"

จินแส่งทำเป็นถ่อมตัว "อ้อ...เปล่า แค่ข้ามไปชั้นแหละ"

เลอ แปน "..."

เห็นเลอ แปนทำท่าอยากอัดเขา จินก็ฉีกยิ้มพร้อมยกมือขึ้นป้องใบหน้า "จะใช้กำลังก็ได้ แต่อย่าต่อหน้า" เห็นได้ว่าประสบการณ์ซ้ำของ คาคว่า สมัยเรียนคงถูกฟาดเพราะไอ้อวดมาไม่น้อย

"คุณคุยอะไรกับเพื่อนบ้าง คงไม่ได้พูดเรื่องพวกข้อมูลลับใช้" เลอ แปนสะกิดเตือน

จินหันหน้ากลับไป พิงบันไดมองขอบฟ้าต่อ "นานมาแล้วพวกเรา เคยพนันกัน ผมแพ้ราบคาบ เลยรับปากเขาว่าต่อไปถ้าเขาเหนื่อยตายก่อน วัลอันควร ผมจะช่วยดูแลครอบครัวของเขาให้เอง"

เลอ แปน "...โทษที่ที่ฉันเข้าไม่ถึงความสนุกสนานของพวกคุณ" พนันแล้วยังเดิมพันด้วย 'เหนื่อยตายก่อนวัลอันควร' อีก มีความแค้นกับตัวเอง หรือไง

"ดีว่าครอบครัวเขามีแค่เด็กคนเดียว ผมก็เลยช่วยดูแลอย่างดี ถึงผมจะไม่ค่อยได้เรื่อง ทำอะไรไม่ได้ก็ตาม" จินเล่า "แต่พอติดต่อเขาได้แล้วเรื่องแรก ก็ต้องบอกเขาว่าทุกอย่างโอเค เด็กก็โตขึ้นมาก ยิ่งอยู่ยิ่งเหมือนเขา..."

เลอ แปนตั้งตัวไม่ทันกับปริมาณข้อมูลในถ้อยคำเหล่านี้ แค่อะลางไปว่า "เพราะฉะนั้นยัยหนูบ้านคุณคนนั้นก็คือลูกของเพื่อนคุณหรือ"

จินโบกมือ "ไม่ใช่ ลูกของเขาเป็นลูกชาย"

ในที่สุดหิวที่อยู่ข้างๆ ก็แสดงความคิดเห็นกับการสนทนาศัพท์เพระ ออกมาอย่างเชื่องช้าเป็นประโยคแรก

"ไหนว่ารอเขาเหนื่อยตายก่อนวัลอันควรถึงจะช่วยเขาดูแลลูกชาย ไม่ใช่หรือ เพราะงั้นคนที่คุณติดต่อเป็นคนหรือผีกันแน่"

จินส่งเสียง "เอ่อ..." ด้วยท่าที่หวาดๆ "เรื่องภายในค่อนข้างซับซ้อนนะ อีกหน่อยค่อยคุยละกัน ถ้า...มีโอกาสนะก็ อ้าว...ลูกสาวผมละ"

"เมื่อถึงวงเลยกลับไปนอนบนยานแล้ว" เลอ แปนตอบ

ว่าไปแล้วไม้ถูพื้นเล็กดูพึ่งพาได้มากกว่าจินมาก สาเหตุอาจเป็นเพราะ อีกฝ่ายไม่พูดไม่จา

"ยัยหนูบ้านคุณได้รับบาดเจ็บเรื่องเสียงยังไง" เลอ แปนครุ่นคิดแล้วแนะนำ "เครื่องมือการรักษาของที่นี่ไม่สะดวกเท่าบ้านยานหมาป่าขาว ถ้ายังงิเราหาเวลาส่งคุณกับยัยหนูไปที่ยานหมาป่าขาวดีกว่า ลองรักษาเสียงของเธอดู"

จินไม่ได้พยักหน้าและไม่ได้ส่ายหน้า เขาว่า "ตอนที่เพิ่งรับเธอมาแรกๆ แคลปูลรักษาทั่วไปรักษาไม่ได้ ผมเคยพาเธอไปตรวจแล้ว ตอนนั้นเธอบาดเจ็บเยอะ แถมยังมีอาการบาดเจ็บที่หัวด้วย จำเรื่องราวอะไรไม่ได้เยอะมาก ผมทุ่มเทอยู่มากกว่าจะทำให้เธอไม่ต้อยพ้ออย่างผมคนนี้ได้"

เลอ แปนหัวเราะ "เธอไม่ค่อยสนใจใครจริงๆ แต่เหมือนจะติดหัวหน้าเป็นพิเศษ"

"เธอถูกชะตากับผู้ชายที่มีหน้าตาและบุคลิกแบบนั้น" จินทำหน้ากุ่มใจขณะกำลังสนทนาทันใดนั้นก็มีเงาร่างเล็กๆ โผล่ออกมาจากหลังกำแพงด้านหนึ่งของปราการบาร์นี เดินมาทางยานบินโดยไม่พูดไม่จา

เลอ แปนกับหลิว "..."

"ลูกรัก หนูควรจะนอนอยู่บนยานไม่ใช่เหรอ"

เลอ แปนหันไปมองโถงโดยสารของยานบิน ก่อนหน้านั้นกายบอกว่าส่งยัยหนูกลับยานบินไปก่อนแล้วแท้ๆ นี่นา!

พวกเขายังประหลาดใจกันไม่หาย กายที่รั้งท้ายอยู่ระยะหนึ่งก็เดินเลี้ยวออกมาจากมุมกำแพง วิ่งเหยาะๆ เข้ามา

"เกือบนี้กว่าเธอหลงหายไปแล้วเสียอีก"

ไม้ฎพื้นเล็กไม่ปริปาก เพียงมองเขาแวบหนึ่ง ก่อนก้าวขึ้นบันไดยานบินแล้วแหงนหน้ามองขอบฟ้าไกลๆ

ชั่ววูบหนึ่งดวงตาดำลึกของเธอทอดประกายวิบวับ ไสกระจ่างและมีความลึกล้ำที่สงบนิ่ง เลอ แปนไม่เคยเห็นแววตาเช่นนี้จากเด็กมาก่อน พอเห็นแล้วก็ชวนให้รู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก

ทำให้คนสงสัยว่าวินาทีนั้นเธอจำเรื่องบางอย่างที่เคยสัมผัสได้แล้วใช่หรือไม่ หรือกำลังคิดถึงใครผ่านทะเลดาวอันแว้งว้างกับกาลเวลาที่ไหลผ่าน ขณะที่ทุกคนนิ่งกับพฤติกรรมของเธอ จัปพลันนั้นขอบฟ้าที่เธอมองไป

ก็เกิดความเปลี่ยนแปลงวางๆ

เลอ แปนมองผมสีน้ำตาลเข้มบนกระหม่อมของเธอ ทันใดนั้นก็นึก
เรื่องหนึ่งขึ้นมาได้...นั่นคือพวกเขาจับตาดูทุกความเคลื่อนไหวของทุกคน
ในปราการบารนี้จริง ฉะนั้นการจะเล่นลูกไม้ได้จมูกของพวกเขาแน่นยากยิ่งกว่า
ขึ้นสวรรค์ พวกเขาตั้งป้อมระวังทุกคน...ยกเว้นไม้ธูปี่นเล็ก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3Wed0ny>